

SF

Pasaulinės fantastikos Aukso fondas

64

Donald F. Glut

IMPERIJA KONTRATAKUOJA

Donald F. Glut
IMPERIJA KONTRATAKUOJA
(Pagal George Lucas siužetą)
Mokslinis fantastinis romanas

Speiguotoje Hoto planetoje įsikūrusi
Sukilėlių Aljanso bazė. Juodasis Lordas
Dartas Veideris bei jo vadovaujamas
Imperijos laivynas gan greitai aptinka
sukilėlius. Lukui Skaivokeriui, Hanui
Solo bei princesei Lėjai iškyla mirtina
grėsmė.

Iš anglų kalbos vertė IRMINA DOMEIKIENĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"
64 tomas. Serija įkurta 1990 m.

Donald F. Glut

THE EMPIRE STRIKES BACK

New York, Ballantine books, 1987

Copyright © by Lucasfilm Ltd, 1980

Cover art copyright © by Lucasfilm Ltd, 1993

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 1997

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2012

1

- Na ir šaltumėlis!

Lukas Skaivokeris išvyko iš sukilėlių bazės jau prieš keletą valandų. Jis pirmąkart sutrikdė sniego dykumos tylą. Neskaitant jo, vienintelė gyva būtybė šiose neapbrėpiamose sniego platybėse buvo tontonas, kuriuo jis jojo. Jaunuolis jautėsi nuvargęs ir vienišas, net jo paties balso garsas atrodė netikras ir svetimas.

Lukas drauge su bičiuliais iš Aljanso vagojo baltas Hoto lygumas, tyrinėdamas savo naujosios namus. Tyrinėtojai į bazę grįždavo su keistu palengvėjimo bei nusivylimo jausmu. Niekas neprieštaravo anksčiau gautiems duomenims, tikintiems, jog šioje šaltoje planetoje nėra protingų gyvybės formų. Ekspedicijų metu Lukas matė tik bevaises baltas dykumas ir melsvas kalvas, tirpstančias horizonto migloje.

Jaunuolis nusišypsojo. Jo veidą iki pat akių dengė vilnonė skara, sauganti nuo žvarbių Hoto vėjų. Lukas pasitaisė kailinę kepurę ir pro akinius atidžiai apžvelgė ledinę dykumą.

Jaunuolis prisiminė bergždžias pastangas ap-
tikti planetos tyrinėtojų ataskaitas oficialiuose

archyvuose ir nusišypsojo. "Žinoma, Galaktikoje netrūksta nepriklausomų kolonistų, kuriems patogiau laikytis atokiau ir nuo Imperijos, ir nuo Aljanso, - galvojo jis. - Bet tam, kad pretenduotum į Hotą, reikia visiškai išsikraustyti iš proto. Vargu ar ši planeta yra dar kam nors reikalinga". Nebent *mums*.

Maždaug prieš mėnesį šioje ledynuotoje planetoje Sukilėlių Aljansas įkūrė vieną iš savo avanpostų. Po didvyriškos pergalės prieš Imperijos "Mirties Žvaigždę" Lukas tapo visuotinai gerbiamu sukilėlių bendražygiu. Bazėje jį gerai pažinojo ir, nors jaunuoliui visai neseniai sukako dvidešimt treji, net visko matę kariai kreipdavosi į jį ne kitaip, kaip "*Vade Skaivokeri*". Šis aukštas titulas truputį trikdė, bet Lukui visiškai pakako sugebėjimų vadovauti netgi didžiuliam būriui. Per pastaruosius metus jam teko daug pamatyti ir patirti. Sunku net patikėti, jog viso labo prieš trejus metus jis buvo naivus kaimo berniokas iš Tatuino planetos.

Jaunasis vadas paragino tontoną.

- Pirmyn, žirgeli, - įsakė jis.

Pilkas ilgakailis snieginis driežas šuoliavo ant galingų užpakalinių letenų. Tripirštės pėdos su aštriais lenktais nagais svaidė į šalis didžiulius sniego gumulus. Į lamą panašaus

gyvūno galva atsikišdavo toli į priekį, o ilga it gyvatės uodega slidžioje įkalnėje atliko papildomas atramos funkcijas.

Lukas svajojo apie tą akimirką, kai jo ekspedicija bus baigta. Jis sustiro iki pat kaulų smegenų - nuo žvarbaus vėjo jo negelbėjo net šiltas kombinezonas. Bet vaikinai gerai prisiminė, jog pats pasisiūlė tyrinėti planetą. Sukilėliai norėjo būti tikri, kad Hote nėra nei aborigenų, nei kolonistų.

Piktai dirstelėjęs į pažeme sūkuriuojantį sniegą, jis pagalvojo: "Kyla vėjas. Naktį į sniego dykumą jis atneš neįtikėtiną šaltį". Jaunuolis karštai troško kuo greičiau grįžti į bazę, bet puikiai suprato, kaip svarbu įsitikinti, kad Hote jie yra vieni.

Tontonas taip staigiai pasuko į dešinę, jog raitelis susvyravo ir vos neiškrito iš balno. Lukas iki šiol negalėjo priprasti prie jojimo šiais nenusėjamais gyvūnais. "Aš nieko prieš jį neturiu, - subambėjo jis, - bet žymiai geriau jausčiausi savo senojo patikimojo lendspiderio kabinoje". Bet nepaisant visų nepatogumų, dabartinėmis aplinkybėmis snieginis driežas buvo geriausia susisiekimo priemonė, maksimaliai prisitaikiusi prie klimato bei landšafto ypatumų.

Kai gyvūnas užsiropštė į ledinio šlaito viršūnę, Lukas tįmptelėjo pavadij ir pristabdė. Jis nusiėmė tamsius apsauginius akinius ir prisiėmerkė, laukdamas, kol akys įpras prie akinančio sniegynų švytėjimo.

Ūmai danguje žybtelėjo ryškus objektas. Jam iš paskos besidriekiantis dūmų šleifas lėtai tirpo tirštų debesų fone. Suvokęs, ką visa tai reiškia, Lukas krūptelėjo. Jo nugara nubėgo šaltis, puikiausiai galintis varžytis su Hoto speigais. Laivas, kurį jis matė, - žmogaus rankų kūrinys ir, visai galimas dalykas, priklauso Imperijai. Jaunasis vadas pakėlė elektroninį binoklį ir atidžiai įsižiūrėjo į degantį žvaigždėlaivį. Pastarasis kažkur už horizonto tėsėkėsi į žemę, ir amžiną sniego karalystės tylą sutrikdė griausmingas sprogimas. Į dangų šovė ugnes ir dūmų stulpas.

Sprogimas išgąsdino tontoną. Bailus gyvūnas krūptelėjo ir, kimiai suurzgęs, pradėjo nervingai nagais kapstyti sniegą. Lukas patapšnojo savo "žirgui" galvą, stengdamasis jį nuraminti. Virš lygumos vėl girdėjosi tik vėjo kauksmas.

- Ramiau, mielasis, tai viso labo tik meteoritas! - sukuždėjo jis. Tarsi patikėjęs raitelio žodžiais, gyvūnas pritilo. Lukas pakėlė prie lūpų komunikatorių:

- Aidas-Trys kviečia Aidą-Septyni. Hanai, seni, ar girdi mane?

Linijoje pasigirdo traškesys. Paskui pro trukdymus prasimušė pažįstamas prikimęs balsas:

- Ar tai tu, mažyli? Kas nutiko?

Lukas dažnai prisimindavo pirmąjį susitikimą su korelianiečiu. Kosminį kontrabandininką Haną Solo Obis Van Kenobis surado niūriame, klaikių padarų prisigrūdusiame Tatuino kosmouosto bare. Dabar Hanas Solo ir Čiubaka buvo vieninteliai Luko draugai, netapę oficialiais Aljanso nariais.

- Patikrinau eilinį sektorių. Neaptikau jokių gyvybės požymių, - priglaudęs prie lūpų komunikatorių, pratarė Lukas.

- Šiame ledo gabale gyvybės nė padujų, - stengdamasis perrėkti vėjo kauksmą, atsakė Solo. - Savo kelyje aš palikau specialius žymeklius. Dabar grįžtu į bazę.

- Netrukus pasimatysim, - atsiliepė Lukas. Įdėmiai žvelgdamas į horizontą rūkstančius dūmus, jis pridūrė: Čia netoliese nukrito meteoritas. Nujosiu pasižiūrėti. Pasistengsiu neužtrukti.

Lukas išjungė komunikatorių ir paragino ton-toną. Reptilija nubėgo risčia, tolygiai perkėli-

nėdama svorį nuo kojos ant kojos. Retsykiais ji giliai atsidusdavo, ir tai galėjo reikšti tik vieną - baimę.

- Ei, arkliuk! - pratarė Lukas, tapšnodamas tontono galvą. - Kas nutiko, ar ką nors užuodei? Nurimk, viskas tvarkoje.

Bet jaunuolis ir pats jau pradėjo nerimauti - pirmąkart po to, kai apleido sniegynuose paslėptą sukilėlių bazę.

Jis neitin gerai nutuokė apie vietinius driežus, bet žinojo, kad tontonai pasižymi puikia uosle. Be abejo, gyvūnas mėgino perspėti raitelį apie kažką svarbaus - tikriausiai apie pavojų, tykantį jų kažkur netoliese.

Lukas išsitraukė iš kuprinės portatyvinį skenerį. Prietaisas buvo labai jautrus ir objekto temperatūros detektoriaus pagalba reaguodavo į menkiausias gyvybės požymius. Bet skenavimui jam nebeliko laiko. Viskas įvyko pernelyg greit.

Priešais jaunuolį išdygo nieko gero nežadanti figūra. Atrodė, jog atgijo pusnis. Milžiniškas baltakailis padaras mirtingai puolė prie raitelio ir tontono.

- Kas per velnias...

Lukas nespėjo išsitraukti blasterio. Ilgas Le-

dynų Žvėries Vamos nagas brūkštelėjo jam per veidą, ir vaikas kūlvirsčia nusirito į sniegą.

Jaunasis vadas prasmego nebūtyje ir nebegirdėjo nei gailių tontono aimanų, nei lūžtančių nelaimingo gyvūno kaulų traškesio... Netikėtai stojusioje tyloje jis nebepajuto, kaip milžinas stvėrė jį už kulkšnies ir kaip negyvą lėlę nusitempė per sniego lygumą...

Iš kiaurymės kalvos šlaite srovele veržėsi juodi dūmai. Jų kamuolius blaškė lediniai Hoto vėjai, dažydami lygumos sniegą tamsiomis suodžių dėmėmis. Krateryje kažkas sujudėjo.

Po sekundės pasigirdo metalinis garsas. Jis palaipsniui keitė toną ir intensyvumą - tarsi stengdamasis susiliesti su vėjo kauksmu. Pas-kui, blykstelėjusi ryškioje dienos šviesoje, nuo duobės dugno pakilo kažkokia figūra.

Iš pirmo žvilgsnio keistąjį objektą galėjai palaikyti vienos iš neorganinių gyvybės formų atstovu - klaiki, plika it kaukolė galva su galybe tamsių išsprogusių akių. Į pūsles panašūs stiklai abejingai apžvelgė šaltas, laukines dykumas. Bet kai būtybė išsitiesė visu ūgiu, pa-

šidarė aišku, jog tai mašina. Ant masyvaus cilindrinio korpuso sukiojosi "galva" su videokameromis ir sensoriais. Metalinės "liemens" ataugos užsibaigė grėsmingomis žnyplėmis.

Žvalgybinis robotas išsiropštė iš kraterio ir į visas puses išskleidė manipulatorius su davikliais. Elektroninės smegenys išanalizavo padėtį ir davė signalą - mašina neskubėdama nušliaužė ledine dykuma ir netrukus dingo iš akių.

Ant dėmėto pilkšvai balto tontono snieguota Hoto lyguma šuoliavo dar vienas į kailinį apsiaustą susisupęs raitelis. Jis skubėjo į bazę.

Šaltus metalinius ašmenis primenančios žmogaus akys abejingai nuslydo blausiai juodais kupolais, pabūklų bokštais bei milžiniškais jėgainių cilindrais - civilizuoto ledinės planetos gyvenimo požymiais. Hanas Solo pristabdė snieginį driežą, nušoko žemėn ir, vesdamas tontoną už pavadžio, nuskubėjo link jėjimo į milžinišką ledo olą.

Erdvų urvų kompleksą šildė įrenginiai, kuriems energiją tiekė galingi generatoriai. Požeminė Aljanso bazė-avanpostas įsikūrė natū-

raliose amžinųjų ledynų ertmėse. Sudėtingi vingiuoti tuneliai, kuriuos lediniame kalne lazeriais išdegino sukilėliai, jungė milžiniškas pačios gamtos sukurtas sales. Nors korelianiečiui teko pabuvoti daugelyje apleistų Galaktikos kampelių, jis negalėjo prisiminti nieko panašaus.

Hanas nuvedė tontoną į jo vietą ir apsidairė. Gigantiškame urve virte virė darbas: pilkais kombinezonais vilkintys sukilėliai krovė maisto atsargas bei įrangą, robotai - daugiausiai R2D2 tipo - šmirinėjo lediniais koridoriais, stengdamiesi padėti žmonėms.

Haną neramino mintis, kad, metams bėgant, jis tapo užkietėjusiu ciniku. Jo po senovei asmeniškai nedomino nei kova už teisingumą, nei paties sukilimo idėjos. Kontrabandininką Haną Solo į konfliktą tarp Imperijos ir Aljanso įtraukė atsitiktinumas. Viskas prasidėjo nuo paprasčiausio komercinio sandėrio, kuomet Obis Van Kenobis pasamdė "Tūkstantmetį Sakalą" kelionei. Tuomet Hanui Solo darbas pasirodė visiškai paprastas - nugabenti senį, jaunąjį Luką bei du robotus į Alderano sistemą. Iš kur jis galėjo žinoti, kad netrukus jiems teks gelbėti iš nelaisvės princesę Lėją, apsilankyti pačioje klaikiausioje Imperijos stotyje, pava-

dintoje "Mirties Žvaigžde" ir, kas jau visai neįtikėtina, dalyvauti jos sunaikinime?..

Princesė Lėja, senatorė Lėja Organa... Kuo daugiau Hanas galvojo apie šią nepaprastą merginą, tuo labiau stengėsi įtikinti save, kad jau metas grįžti į ankstesnį gyvenimą. Ko gero, jam visiškai pakaks tų rūpesčių, kuriuos užsikrovė ant pečių, susigundęs Beno Kenobio pinigais. Daugiau nei pakaks. Iš pradžių jis ketino pasiimti atlygį ir, nusispjovęs į bet kokią politiką, nešdintis iš ketvirtojo Javino palydovo. Jis neturėjo nė menkiausio noro tapti didvyriu. Virš jo galvos it Damoklo kardas kabojo sena skola.

Ir vis dėlto kai Lukas ir jo kuoktelėję bičiuliai-sukilėliai pakilo į legenda tapusią ataką prieš "Mirties žvaigždę", kažkas jį sulaukė greta jų. Kažkas... Dabar jis nebegalėjo pasakyti, kas būtent...

Ir štai, nors "Mirties Žvaigždė" jau seniai sunaikinta, Hanas vis dar tarp Aljanso karių. Drauge su jais jis atskrido į Hotą, ketindamas padėti įkurti avanpostą vienoje iš pačių atšiauriausių Galaktikos planetų. "Laikas nuo jų atsižegnoti, - nuolat kartojo jis sau. - Anksčiau ar vėliau kontrabandininko Solo ir tų absurdiškų romantikų keliai išsiskirs".

Korelianietis nuskubėjo per požeminį angarą, kuriame stovėjo keli sukilėlių naikintuvai. Greita jų darbavosi pilkais kombinezonais vilkintys žmonės bei pačių įvairiausių modelių padėjėjai-robotai.

Bet didžiausią nerimą Hanui kėlė krovininis dubens formos laivas, stovintis ant specialiai suręsto postamento. Nuo tų laikų, kai kapitonas Solo pateko ant Skaivokerio ir Kenobio kabliuko, jiedviem su Čiubaka teko lyginti ne vieną "Tūkstantmečio Sakalo" įlenkimą. Tiesą sakant, profesionalių kontrabandininkų žvaigždėlaivis savo vardą užsitarnavo ne išvaizdos, o greičio dėka: šis krovininis laivas po senovei buvo laikomas vienu iš pačių greičiausių Galaktikoje, sugebančiu pralenkti bet kurį Imperijos naikintuvą.

Už savo sėkmę "Sakalas" turėjo dėkoti techniniams vikraus korelianiečio patobulinimams bei kruopščiai priežiūrai, dabar patikėtai gauruotiems dvimetrinio vilnos kalno pečiams. Šią akimirką Čiubakos veidą dengė suvirintojo kaukė.

Milžiniškas vukių rasės atstovas, antrasis Hano Solo pilotas, remontavo centrinį "Tūkstantmečio Sakalo" keltuvaž. Pastebėjęs vadą, Čiubaka nutraukė darbą ir kilstelėjo antveidį.

Iš dantytų nasrų pasigirdo urzgimas, kurio prasmę galėjo suprasti tik nedaugelis.

Solo buvo vienas iš pastarųjų.

- Šalta - ne tas žodis, Čiubi, - atsakė jis. - Vietoje šių pavojingų lenktynių, šalčio bei drebulio aš su malonumu rinkčiausi geras kasdienines muštynes. - Jis pastebėjo dūmelį, rūksiantį iš tik ką suvirintos siūlės. - Kaip sekasi su keltuvu?

Čiubaka atsakė kimiu murmesiu.

- Na, ir gerai, - atsiliepė Hanas, visiškai pritardamas bičiulio troškimui kuo greičiau pakilti į kosmosą ir nešdintis į bet kurią kitą planetą, kuo toliau nuo Hoto. - Einu pranešti apie ekspedicijos rezultatus, paskui padėsiu tau. Kai tik suderinsim visas sistemas, tučtuojau kilsim iš šio amžino įšalo.

Vukis atsakydamas kažką linksmi sulijo ir vėl ėmėsi darbo.

Komandiniame centre, pilname elektroninės įrangos bei prie ledinių lubų pritvirtintų monitorių, knibždėjo daugybė sukilėlių: operatorių, karo technikų bei įvairiausių modelių ir dydžių robotų. Slaptojo avanposto, turinčio pakeisti bazę Javino palydove, įrengimo darbai vyko visu greičiu....